

பால் வசைச்சு தண்ணியும் வாத்து பிள்ளை குளிச்சிட்டும் வந்திட்டது. இனிமலே பிள்ளை வளிக்கிட்டு வளியாலவர எப்பிடியும் குற்றைந்தது மண்ணுமணித்தியாலம் எண்டாலும் எடுக்கும். சொந்த பந்தங்கள் எண்டு நிண்ட சனங்களும் திருப்பி வளிக்கிடவண்டு வீ டுகளாக் குப் போனதாலயேம், வீ டீ யோ அண்ணையேம் கோலை ஒருக்கா படம் பிபிக்க போனதாலயேம், மகேகப்புக்காரியும்

பிள்ளையின்றை அம்மாவும், நானும் தான் வீ ட்டில தனியா நிண்டோம். எனக்கு பொழுது போகாதபடியால் அங்கு மசேயில் இருந்த சில விளம்பரப் பேப்பர்களை எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனே. அப்போது ஒரு மனிசன் மெல்லெனக் கதவதை திறந்து அபிக்குமலே அபிஎடுத்து.., கிட்டத்தட்ட ஒரு வறிகாரன் போல பக்கத்திலிருந்த கதிரையையும் பிடித்து நடந்து வந்து, மச்சையிழுத்துக் களைப்பாறுவது போல், சாடையாக என்னையும் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடி முன்னிருந்த சோபாவில் அமர்ந்தார். என்னடா இந்த மனுசன் விபிக்காலையிலயே வறியுடன் வந்திருக்கிறாரே எண்டு மனம் சங்கடப்பட்டதுக் கொண்டது.

அந்தவீ ட்டுக்கார மனுசியும் ஆ... கயனண்ணை இந்தாங்கோ... பலகாரம் சாப்பிடுங்கோ ததே தண்ணி குடியுங்கோ எண்டு ஒரு பலகாரத் தட்டையும் ததே தண்ணியையும் முன்னால் வதைத்து விட்டு நகர்ந்து விட்டான்.

எனக்கு அவரைப் பார்க்கும் போது எங்கயே போர்த்த முகம் போல இருந்தாலும் உடனே ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. நான் விளம்பரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனே.

அண்ணை நீங்களும் பலகாரம் சாப்பிடுங்கோவன் என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்க, நானும் இப்பதான் சாப்பிட்டனான் எனச் சொல்லி மறுத்துவிட்டனே. அவர் கொஞ்சம் குனிந்து, தட்டிலிருந்த பலகாரத்தை எடுக்க அவர் பட்ட கஸரத்தை என்னால் பார்க்க முடியாமல் இருந்தது.

கைவிரல்கள் நடுங்கியபடியே அதை எடுத்து வாயில் போடும் போது அவர் பட்ட அவஸ்தையும் அதற்குட்பட்ட நேரமும் அவர் வறியில் இல்லை. அவர் ஒரு சுகமில்லாதவர் என்பதை என்னால் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளக் கடிபியதாய் இருந்தது.

நான் பார்த்த பபேப்ரரை வதைத்துவிட்டு உங்களுக்கு என்ன பயர் எங்கே இருக்கின்றீர்கள் எனக் கேட்க, ஒருகொஞ்சத் துரத்தில்தான் இருக்கிறேன், தன்ரையெயர் கயநேதிரன் என்றும், கயன் எண்டு கப்பிடுவினம் எண்டு சொல்லிப் போட்டேன். என்னையும் விசாரித்தார்.

அவர் கதைக்கும்போது தலையும் சேர்ந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. நான் இங்கே படமெடுக்கவந்தனான் என, நான் இருந்து வந்த சிற்றியின் பெயரையும் சொன்னபோது, அப்ப என்னதைத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே..? நான் அப்போது உங்கட இடத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள சிற்றியில்தானே புட்போல் விளையாடினனான் எண்டும், கயன் எண்டால் என்னகை கனபரேக்குத் தெரியும் எண்டும், ஒருபெருமிதச் சிரிப்போடு அவர் சொன்னபோது எனக்கு வியப்பாகவும், பெரும் அதிர்ச்சியாகவும் இருந்தது.

அந்தக் கயனா.., நீங்கள்..! ஆம் என்று ஒருகூழந்தைபோலச் சிரித்தார். என்ரமனம் ஒருகணம் ஆடி அடங்கி நின்றது.

அந்தக் கயனா..? அவனா இவன்..!? அவன் எங்கே..!இவன் எங்கே..!? அவனின் அந்த அழகுத் தோற்றம், கம்பீரம், விளையாட்டில் வீரனாகான அந்த ஸ்ரையில் எங்கயெல்லாம் மறைந்து போனது?

ஆனால் இவனோ.., முகமெல்லாம் அதைச்சு கண்களெல்லாம் உள்ளபேராய் முதுகும் வளைந்து கணிக் குறுகிப் போய்..

கயன் அப்ப என்னையும் தெரிந்திருக்கவேண்டுமே..? அப்போ எங்களுடைய சிற்றிக்காக நானுந்தானே விளையாடியவன். ஞாபகம் இருக்கா என்று கேட்டபோது கண்களகைக் கசக்கியபடியே, என்ன பெயர் சொன்னீங்கள் என்று திரும்பக் கேட்டு யோசித்தபடி.., அப்போ பாட்டெல்லாம் பாடாறவன் நீ தானே என்று கேட்க நானும் தலையாட்ட, அவன் முகத்திலே அளவில்லா ஆனந்தத்தைக் காணக்கூடியதாய் இருந்தது.

சிரமப்பட்டது எழுந்து என்னகைக் கட்டிப்பிடிக்க முயன்ற போது நானே எழுந்து அவனை இறக அணைத்துக் கொண்டேன். நாங்கள் இருவரும் மிகவும் நெருக்கமாகவும், நாளாந்தமும் பழகிய சினகேதர்கள் இல்லை. விளையாடும் போது சந்தித்த நேரங்களிலிலும் விளையாட்டும் முடிந்த பின்னர் சேர்ந்திருந்து முஸ்பாத்தி பண்ணியபோது பழகிய நட்பே ஒழிய, பெரிதாய் இல்லை. ஆனால் ஒருவருக்கொருவர் நன்கு தெரிந்தவர்கள்.

டயே எவ்வளவு காலமடா..? சிரித்துக் கொண்டே என்னை இறக்கி அணைத்துக் கொண்டான். எங்கள் இருவரதைத் தவிர வேறே ஒருவரும் இல்லாதபடியால் எமக்கு அது பெரிய சூதந்திரமாகவே இருந்தது.

இப்போது அவன் என பக்கத்திலேயே அமர்ந்துகொண்டான். என்ன கயன்..., இப்பி மாறிட்டாய்...? எனது காலிலே ஊண்டியவனாய்..., நான் மாறவில்லை. என்னையெல்லாம் மாற்றி விட்டது என்று ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புடன் தலையை ஆட்டியபடியே, இப்ப யாரும் கேள்விப்படாத, பரே தெரியாத, ஆயிரத்தெட்டு வருத்தங்கள்..., ஒரு நாளகைக்கு இரவு பகலெனும் முப்பதிற்கு மறைப்பட்ட குளிசைகளைச் சாப்பிட வேண்டியிருக்கு. அப்படியென்கொண்டால் தான் உயிர் வாழலாமாம்.

எனக்கு நேர்ஸ் மார் வந்து தான் எல்லா உதவிகளையும் செய்வினம். எனக்கு ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. இப்படியே காலமும் வாழ்க்கையும் ஓடிக்கொண்டிருக்கு. அப்ப உன் ரை பாடும் என்னமாதிரி இப்ப என்ன செய்விறாய் என்று என்னை உரிமையோடும் மிக இயல்பாகவே கேட்கத் தொடங்கினான்.

நானும் எனது குடும்பம், பிள்ளைகள், வேலை எண்டும் எடுத்துச் சொல்லிவிட்டு நீ என்னமாதிரி. உன்னுடைய குடும்பம் குழந்தைகள் எனக்கேட்க. என்ன எனக்கா..! குடும்பமா..!! என்னையார் முடிப்பார்கள்..? எனக்கு யார் பெண் தருவார்கள்..? என்று அவன் சிரித்தபடி சொன்னாலும், அவனது சிரிப்பிலே உயிர்ப்பே இருக்கவில்லை.

தனது கைகள் இரண்டையும் சேர்த்து பொத்தியபடி தலையைக் குனிந்து கொண்டான். என்ன கயன் உன்னகைக் கவலைப்படுத்தி விட்டனோ..?

சீ சீ ... இதெல்லாம் ஒரு கவலையென்கொண்டால்... அப்ப... உன் ரை அம்மாவும்

சுகோதரர்களும்தான் என்தை கலியாணம் முடி முடி என்து வற்துறுத்தினவதைதான், ஆனா நான் மறுத்ததுவிட்டனே. சும்மா அவையின்தை ஆசைக்காக கலியாணம் செய்யலாமே..?

இல்லகை கயன் திருமணம் என்தால்தான் ஒருவருக்கொருவர் உதவியாக வாழ்க்கையில்லே கட்சைக் காலங்களில் அதுக்குத் தானே இந்தக் குடும்பம் மனவையில்தான். கொஞ்ச நேரம் ஒன்றுமே பசோது மெளனமாய் இருந்தான். தலையைச் சொறிந்தவனாய் சோபாவில் சாய்ந்தபடி உனக்கு நிறைய நேரம் இருக்குத்தானே..? வளையே வா போட்டது வருவோம் என்து ந்தான். அவனோடு சேர்ந்தது நானும் இறங்கினனே.

வளையில்தான் நல்ல காலநிலை. இது பக்களின் மாதமானதால் அழகாகவும் நல்ல மணமாகவும் இருந்தது. கொஞ்சத் தூரம் மெல்ல நடந்தவன் திடீர் ரென்தினை நிற்படி ஒன்றுமே பசோது மவனமாய் காலடியெடுத்து வகைக்கத் தள்ளாடினான். நான் எட்டி அவனது தோளையெடுத்து.. அவனும் இறங்காமாய் ஒரு கையால் என்தை கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு மறு கையால்தான் தோளையெடுத்து பிடித்து தன்னையில்தைநிறுத்தியவனாய், நான் ஒரு கதையெடுத்து உனக்குச் சொல்லப் போறன். யாருக்கும் தெரியாத இவ்வளவு காலமும் என்த மனவளையில்தான் அமிழ்த்தி அமிழ்த்தி பதுக்கிப் பட்டிவதைத் தரகசியத்தை அதை என்த காகவும் உனக் காகவும் இண்தகைக்கு உடகைக் கப் போறன். உனக்குச் சொல்ல வனேண்டும் என்து மனம் விரும்புகிறது என்தான். இவன் இப்படி நாடக வசனம் போல்தை கதைக்கத் தொடங்க மனதில்தை ஒருவிதப் பயமும் பீதியும் என்தைப் பற்றிக் கொண்டது.

ஏதோ சும்மா இருந்தவனின் மன்தையைக் குழப்பி விட்டனேனோ என்த நிறைப்பே என்தைச் சூற்றி வளதைத் துக்கொண்டது. ஏய் கயன் என்த கதைக்கிறாய். என்தை என்தை என்தபோது அவனும் என்தை விளங்கியவனாய் பயப்பட்டாதே. உண்மை ஒன்றைத்தான் உனக்குச் சொல்லப் போறன். ஒருவரை ஒருவர் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டோம்.

என்து வித்தியா என்தொரு காதலி இருந்தவன். நாங்கள் இருவரும் ஊரில் இருந்த வளையில்தை ஒருத்தரை ஒருத்தர் விரும்பியிருந்தோம் எங்கள் இரு வீட்டாருக்கும் கட்ட நல்ல விரும்பம் இருந்தது. எல்லோரையெடுத்து போலவும் சேர்ந்தது வாழ வனேண்டும் என்து விரும்பி, அவளை இங்கே கட்டிப்பிடுவதற்கென்து அவளுடைய தமையனும் மாமனும் நானும் சேர்ந்தது ஒரு ஏசைன் சியிடம் காசு கட்டியிருந்தோம்.

அவங்களுக்கும் சிங்கப்பூர் மலேசியா எண்டு கொண்டு வந்து, காசு காசு எண்டு கட்டிப் போது நாங்களும் அனுப்பினம். பிறகு எங்கையோ ஒரு ஆபிரிக்க நாட்டிலே கொண்டு வந்து காசு காசு எண்டாங்கள் நாங்களும் வந்து சேர்த்தானே வேணும் எண்ட படியால், அங்கே இங்கியெண்டு கடன்பட்டு அனுப்பினம். பிறகு பிறகு ஏதோ உக்கிறனை எண்ட நாட்டுக்கு கொண்டு வந்து வதைத் திருக்கிறோம் எண்டு சொன்னார்கள். ஆனால் நாங்கள் ஒருத்தரும் வித்தியாவூடன் கதகைக் கவோ தொடர்பு கொள்ளவோ முடியவில்லை. அவனது நா தளதளத்து குரல் அடதத்துக் கொண்டது. கயன் சொல்ல விருப்பமில்லாவிட்டால் பரவாயில்லை. நான் உன்னகை கஸ்ரப்படுத்த விரும்பவில்லை கயன். மச்சையிழுத்து மலேயும் கீழ்மாய் விட்டான். அவனது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிந்தோடியது. தன்னகைச் சூதாக்கித்துக் கொண்டு பொக்கற்றிலிருந்து லஞ்சியால் கண்ணீர் ரதத்துடதத்துக் கொண்டான்.

உக்கிறனை நாட்டிலே நிண்டபோது யாரும் ஒரு தமிழன் ரெலிபோன் எடுப்பான். இந்த நம்பருக்கு காசு அனுப்புங்கோ எண்டு கஹுவார்கள். வித்தியாவூடன் கதகைக் கட்டிடால் ஏதோ சாட்டுகள் போக்குகள் சொல்லி விடுவார்கள். தாங்கள் காசு அனுப்பப் பிந்தினா வித்தியாவின் வருகையும் பிந்தும் எண்டு சொல்லுவார்கள். கட்சியிலே அவனுடைய மாமனும் நானும் களசைச் சேர்போனோம்.

பிறகு ஒரு நாள் மாமன் ரெலிபோன் எடுத்துக் குளறினார். தம்பி அங்கே பிள்ளையை ஒரு மலையை பிரதேசத்துக் காலே கொண்டு வரக்கே அவ குளிர தாங்காமல் சதெத்துப்போனா எண்டு யாரோ எடுத்துச் சொன்னவங்களாம்.

நானும் அவரும் அவங்களோடு தொடர்பு கொள்ள முயன்றோம். ஒரு பதிலும் இல்லை. அதெல்லாம் முடிஞ்சு ஒரு கொஞ்ச நாளின் பின்னர், நான் வலையைச் செய்த இடத்திலே மயங்கி விழுந்தனாம். ஏதோ மயலையில் கசிவு ஏற்பட்டதாம். கொஞ்சக் காலம் ஆஸ்பத்திரியிலே இருந்திட்டுத் தான் வந்தனான்.

என்ன அற்ப வாழ்க்கை. என்னுடைய வாழ்நாள் அனதத்துக்கும் ஆதாரமாய் இருந்தவள் வித்தியா எல்லாம் போய் விட்டது. அவனது கைகளை திரும்பவும் பற்றிக் கொண்டேன். என்கதகை இன்னும் முடியலேல்லை. இது தான் எனரவீட்டு. அவன் திறப்பை எடுக்க அதிக நேரம் தேவைப்பட்டது.

உள்ளே நுழையும் போது.., அறை மிகவும் அழகாகவும் சூத்தமாகவும் இருந்தது. இன்று தான் நேர்ஸ் வந்து போனவள். இதிலே இரு எனக்காட்டி விட்டு அங்கிருந்த கபடேட்டின் மலேருந்த ஹான்ட்பாக் ஒன்றைக் கீழிறக்கி அதிலிருந்த கடிதமொன்றை எடுத்தான். என்னைப் பார்த்தவனாய் கைகள் நடுங்கியடியே அதை நீட்டி, இதைப்பி என்னான்.

வித்தியா இல்லை என்ற சயெதி கட்டெட்டு கொஞ்சநாளின் பின்னர் கிடத்தை கடிதம். எனக்கு பயமாகவும் நடுக்கமாகவும் இருந்தது. மெல்ல விரித்து பதிகத்த தொடங்கினேன்.

அன்புடன் உயிர் கயனாக்கு

கடவுள் துணையால் இக்கடிதம் எப்போதாவது உங்கள் கையில் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் இதை எழுதுகிறேன். நான் என்ன பழி சயெத்தனோ தரெயாது. நரகம் என்றால் என்ன என்பதை ஒவ்வொரு நாளும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இந்தக் கடிதம் உன் கையில் கிடைப்பதற்கு முன்னர் நான் உயிரோடு இருக்கமாட்டேன் என்பது எனக்கு நன்றாகவே தரெயும்.

என்னோடு வறோ சில தமிழ்ப் பெண்களும் சில ஆண்களும் வந்திருந்தனர். ஆனால் இப்போ அவர்கள் எங்கே இருக்கின்றார்கள் என்பது தரெயவில்லை. இங்கே ஒரு பழயை பண்ணை போன்ற இடத்தில் ஒரு நிலவறையில், சிறையில் இருப்பது போல் அடக்கப்பட்டிருக்கிறேன். பெயர் தரெயாத மொழி தரெயாத ஆட்களின் இச்சகைகளாகக் ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு இரவும், துன்பப்பட்டுத் தப்படுகின்றேன்.

எப்போதாவது வந்து போன தமிழ் ஏசு என்சிக்காரனும் இவர்களிடம் ஒத்துப்போனால் இலகுவாய் உன்னிடம் வந்து சரேலாம் எண்டு புத்தி சொல்லியிருந்தான். இதுதான் என்று அப்போது தரெயவில்லை.

இன்னொருத்தரால் எச்சிப்படுத்தப்பட்ட நான் இனிமலே உங்களுடன் வந்து எப்படி நிம்மதியாய், உண்மையாய் வாழமுடியும். அப்படி வந்து வாழ்ந்தாலும் கட்ட எப்போதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இந்தப் பிரச்சினை எழுந்ததே தீரும். ஏன் என்றால் நீயும் கட்ட சாதாரணத் தமிழன் தானே!

நீ யென்ன மொத்தத் தமிழ்ச் சமூகமே இதை ஏற்காது என்ற நினைப்பில் என்னை அழித்துக் கொள்ளலாம் என்று முடிவெடுத்துள்ளேன். நிறைய எழுதவணே்டும் என நின்கைக்கிறேன். முடியாது. எங்களுடைய நாட்டிலயே சொந்த மக்களே பாதுகாப்பற்றும் உயிருக்குப் பயந்து வாழும் நிலையில் இருக்கும்போது நீ ஏன் இங்கே வந்தாய் என்று இங்கு வந்தவர்களில் ஒருவன் கேட்டான். அவன் மஹிமாயத்தான் இந்தக்கடிதத்தை அனுப்புகின்றனே.

இப்படியே கடிதம் நீண்டு கொண்டுவர்போக என்னால் தொடர்ந்து படிக்க முடியவில்லை. கயனை என்னால் நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாமல் இருந்தது. நான் வளையாடெண்டு என்று வராமல் நாட்டிலயே இருந்து சித்தித்துத் தொலைத்திருக்கலாம். இல்லாவிட்டால் போராடியாவது எங்கள் நாட்டில் மடிந்து போயிருக்கலாம். இப்படியெல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்க இப்பவும் இந்தச் சனங்கள் வளையே வர வணே்டுமெண்டு அலையிறதை நின்கைக்க கவலையாகவும் வதேனையாகவும் இருக்கு. அவன் தலை நிமிராமலயே சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

ஒருவரின் துயரத்தையும் துன்பத்தையும் இன்னொருத்தரால் அதே விதமாய் உணர்ந்து கொள்ள முடியாது தான். ஆனால் கயனின் துயரத்தையும் ஏமாற்றத்தையும் என்னால் முழுமையாக விளங்கிக் கொள்ள முடிந்தது.

வார்த்தைகளால் அவனை என்னால் தறேற முடியாது. எமது போராட்டத்தின் இறுதிக் கணத்திலே மாட்டிக் கொண்ட எமது பெண் போராளிகள் போல் இவளும் இந்த மாபியாக் கும்பலிடம் மாட்டித் தவித்திருப்பாளோ?

அங்கே ஒரு இசைப்பிரியாவைப் போல், ஒரு அங்கையர்க்குணியைப் போல் மற்றும் பெயர் தரியாத ஊர் தரியாத, ஏன்? வயதே தரியாத நாட்டுக்கொண்டும் விடுதலைக்காய் போய் மாட்டிக் கொண்ட என் சகோதரிகள் போல் இந்த வித்தியாவும் இங்கே மாட்டுப்பட்டிருப்பாள்.

இந்தப் புலம்பெயர்வு என்ற இருட்டுப் போர்வைக்குள், ஏன்என்சிக்காரர்கள் என்று தங்களை மறைத்துக் கொண்டு இவர்கள் செய்த அநியாயங்களினால் வித்தியா போன்ற எத்தனையோ பெண்கள் அனாதரவாய் கண்ணுக்கே தரியாத இடங்களில் சித்தி மடந்து தொலைத்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் எத்தனை பரேசை சாகடித்திருப்பார்கள்.

கயனைப் போல் இன்று எத்தனை இளைஞர்கள் வளியிலே சோல்ல முடியாத மன நோயாளிகளாக இன்னும் எத்தனையோ பரே காசு கட்டி ஏமாந்தவர்களாக என் மனம் கொதித்துக் கொண்டது. கயனைப் போல் என்னாலும் மௌனமாய் இருக்க முடியாது. இவர்களை எப்படியாவது அம்பலப்படுத்தியே ஆகவேண்டும் என்று எனது மனம் நினைத்துக் கொண்டது.

அவனை நான் அணைத்தபடி வளியிலே இறங்கினேன்.

காற்று வறும்மையாய் வீசிக்கொண்டிருந்தது.

போராட்டம் பத்திரிகை - 01